

Irene Solà guanya el 48è premi de poesia Amadeu Oller amb 'Bèstia'

Poesia d'objectes impoètics

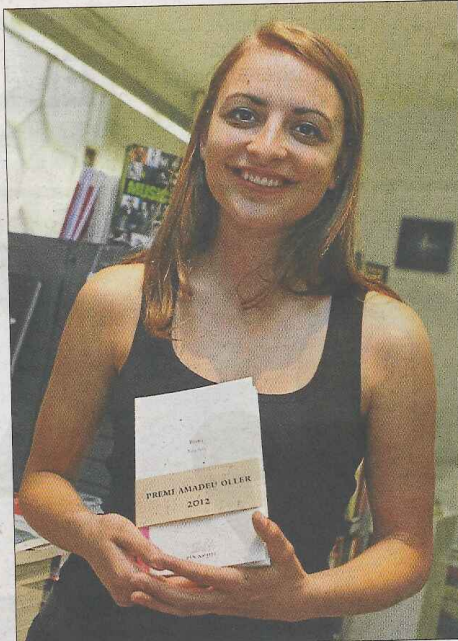
Valèria Gaillard
BARCELONA

L'estudiant de belles arts Irene Solà (Malla, 1990) va guanyar ahir el 48è premi de poesia Amadeu Oller per a poetes inèdits (menors de 30 anys) amb *Bèstia* (Galerada). "No hi ha una temàtica concreta sinó un anar vivint coses bones i dolentes i transformar-les en versos", explica Solà. El poemari es divideix en dues parts, una primera "més visceral i enfadada amb el món", i una segona "més tranquil·la i agradable".

El jurat -del guardó, compost per Carles Miralles, David Castillo, Lluïsa Julià, Isabel Pijoan, Antoni Pladevall, Joan Maluquer i Ferrer i Pius Morera, va triar el poemari de la jove autora, que s'ha impo-

sat entre els deu originals presentats. Carles Miralles considera que és una poesia "suavement violenta, colpidora i tenue", mentre que David Castillo la qualifica d'"incisiva i plena d'idees". "M'agraden les incorporacions que fa d'objectes aparentment impoètics en els seus poemes, autobiogràfics i narratius."

Dinosaures, plaques tectòniques, sang o budells omplen els versos de Solà

Irene Solà, premi Amadeu Oller per a poetes inèdits, és estudiant de belles arts ■ ACN

"És cert que uso moltes imatges que no apareixen sovint en els poemes, com ara dinosaures o plaques tectòniques, sang o budells", diu la poetessa. Pel que fa als seus referents, parla de Sylvia Plath, Anne Sexton, Leopoldo María Panero o Rimbaud.

Irene Solà viu entre Malla i Barcelona, on estudia belles arts. En la investigació artística transdisciplinària en què treballa conflueixen els estudis universitaris i la inquietud per la literatura. Irene So-

là ha estat premiada en diversos certàmens des del 2004, entre els quals destaca la publicació del conte *L'ahir es diu Júlia, i l'endemà també*, en el recull *Aprenents i altres contes*, accessible al XXVI premi Antoni Bofarull de narrativa, i en el 21è premi Miquel Martí i Pol. A més, és cofundadora del *fanzine* de creació contemporània *Vols Russos*. La seva investigació arribarà a través d'un projecte literari i artístic a Islàndia el 2013. ■

Críticacinema

Carlos Losilla

Un viatge al·lucinant

Sueño y silencio

Dir.: Jaime Rosales.
Int.: Yolanda Galocha, Oriol Rosselló
Espanya, 2012

Jaime Rosales encara és l'únic cineasta de l'Estat espanyol que va estar a punt de congregar la indústria i l'experimentació. El seu triomf als Goya amb *La soledad* va fer creure que les institucions podien ser capaces d'obrir-se a un cinema que suposés una ruptura amb un continuisme que ja sembla congènit. Rosales, però, no va posar les coses fàcils, i la seva pel·lícula següent, *Tiro en la cabeza*, adoptava una radicalitat més desafiante.

En aquest sentit, potser *Sueño y silencio* és una mena de cim expressiu on condensa les fascinants experiències anteriors. Mitjançant una anècdota mínima, la mort que s'instaura inesperadament en el si d'una família, desplega una estratègia apassionant, a mig camí entre la improvisació i la disciplina més extrema, on la reflexió sempre va després de

la sensació, en dels exercicis de posada en escena alhora més rigorosos i més emotius que aquest crític ha tingut ocasió de veure darrerament.

Filmada en blanc i negre, en enlluernadors plans seqüència separats per majestuoses el·lipsis, *Sueño y silencio* parla de la mort, però també de la vida que queda després, i de com l'absència pot donar lloc a un altre tipus de presència.

Podem parlar de fantasmes, de resurreccions impulsades per la voluntat, però allò que importa és que això mai no resulta feixuc, sinó que adopta una lleugeresa que se situa fora de tot exercici melodramàtic o falsa poesia transcendent. Malgrat el naturalisme en les interpretacions i la representació, a partir d'un cert punt ja no importa què és veritat i què mentida, perquè aquests conceptes desapareixen. I la càmera, en una portentosa escena final, s'allibera de tot per portar-nos al regne del miracle, que no és un altre que el del cinema.

DEMÀ AMB EL PUNT AVUI+

CULTURA

Tota la cultura al teu abast

amb el monologista Dani Martínez.

diemes, 22.00; de dijous a dissabtes, 21.30, i diumenges, 18.30.

17 de juny, Faemino y Cansado. Horaris: de dimarts a dissabte, 21.00, i diumenge, 19.00.

via. En català. De dimarts a dissabtes, 21.00, i diumenges, 19.00. Estrena 5/07 *Radiografies Cia. La Impaciència.*